

Arrest

nr. 115 592 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2012 diende verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 juli 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.04.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt na de weergave van artikel 9 ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en het advies van de arts-adviseur van 4 juli 2013:

Deze stelling rijmt niet met de verschillende artsen die verzoeker medisch ondersteunen.

Immers leest men duidelijk in de toegevoegde medische attesten dat verzoeker actueel ad vitam (levenslang!) verder medicamenteuze behandeling nodig heeft alsook verdere mantelzorg (zie medisch attest dd. 06/09/2012 van oogspecialist, dr. Ilse DE SCHRYVER).

Bij onvoldoende of slechte behandeling en/of follow-up is het risico op terugval groot en als er geen follow-up is, zal verzoeker opnieuw in dezelfde toestand komen als in het begin van zijn behandeling, zijnde ontsteking van de retina met gezichtsstoornissen en blindheid tot gevolg.

Zo heeft verzoeker momenteel een visus van 511 0 op zijn rechteroog en een visus van 1/10 op zijn linkeroog, wat een uitgesproken beperking is.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker met het standaard medisch attest van 07/06/2012 (stuk 3 bij verzoekschrift dd 29110/2012) van oogspecialist, dr Ilse DE SCHRYVER, enkel de medische evolutie van zijn oogziekte wilde uiteenzetten.

Zo is er, door het nemen van het medicijn Neoral sinds begin 2012, een verbetering van verzoeker zijn gezichtsvermogen op de rechtse kant (visus van 4110 naar 5/10).

De bedoeling van het neerleggen van dit stuk 3 is natuurlijk dat de arts adviseur zou inzien dat er door de huidige medische behandeling er effectief een wijziging van zijn actuele medische situatie is, vergeleken met die van enkele maanden terug ""

[vergelijk stuk 2 bij het origineel verzoekschrift van 29/10/2012 (medisch attest van oogspecialist, dr DE SCHRYVER, dd. 06/09/2012 met stuk 3 (medisch attest van oogspecialist, dr DE SCHRYVER, dd. 07/06/2012)].

Noch in de bestreden beslissing noch in het advies van de arts-adviseur werd onderzocht of gemotiveerd waarom de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Noch in de bestreden beslissing noch in het advies van de arts-adviseur wordt gemotiveerd dat er adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst. Er werd niet verwezen door de arts-adviseur naar de toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland teneinde de continuïteiten in de medische zorgen te garanderen.

Nochtans stelt art.9ter § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de beoordeling van de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst gebeurt door een "ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft

(...)

Tenslotte zijn er ondertussen enkele tussengekomen arresten waarbij uw Raad de beslissing van de DVZ in het kader van een artikel 9ter (bij zowel onontvankelijk als ongegrond verklaring) heeft vernietigd omwille van het feit dat de interpretatie door tegenpartij van de EHRM rechtspraak (en terug te vinden in de bestreden beslissing de juncto het medisch verslag) "te beperkend" wordt aanschouwt.

(zie arresten RVV nr. 92.258 van 27/11/2012, nr. 92.397 en 92.444 van 29/11/2012, nr. 92.661 van 30/11/2012 en nr. 92.863 van 04/12/2012)

Volgens deze interpretatie van tegenpartij alsook de ambtenaar - geneesheer bij tegenpartij kan artikel 3 E.V.R.M. slechts geschonden worden "als de aandoening direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte".

Uw Raad stelt echter dat het E.H.R.M. geenszins dit als absolute voorwaarde vooropstelt. Aldus vindt zij dat de bestreden beslissing zich steunt op een deductie van een ambtenaar - geneesheer die géén steunt vindt in artikel 9ter, § 1, 1 e lid Vw (zie RVV nr. 92.258 van 27/11/2012 en nr. 92.661 van 30/11/2012).

Uw Raad stelt vast dat artikel 9ter, § 1, eerste lid Vw niet alleen verwijst naar artikel 3 E.V.R.M. ofnaar een levensbedreiging, maar van toepassing is op drie verschillende situaties, namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven;

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit;

ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder stelt uw Raad dat de hoge drempel van de E.H.R.M. rechtspraak over artikel 3 E.V.R.M. geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vwo Artikel 9ter Vw beidt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes.

Aldus moeten de amtenaren - geneesheren bij tegenpartij een ruimer onderzoek doen, en de DVZ beslissingen moeten ruimer gemotiveerd worden.

Verzoeker meent dat zijn ziekte ernstig is in de zin van artikel 9ter Vw en zelfs voldoet aan de E.H.R.M. rechtspraak over artikel 3 E.V.R.M.

Zo leest men in de neergelegde medische attesten dat verzoeker levenslang medicatie, met name Neoral -actieve component Cyclosporine- zal moeten nemen en er ook medische follow up nodig is, teneinde om geen definitieve blindheid teweeg te brengen.

Zijn ziekte is aldus in een kritiek stadium, is ongeneeslijk: want deze ziekte kan niet genezen worden; de behandeling is vooral symptomatisch: de symptomen worden zoveel mogelijk verminderd. Bovendien is zijn rechteroog in die staat dat zijn fysieke integriteit in gevaar is. Ook is er hiervoor een permanente medische controle noodzakelijk om dit te garanderen. Tenslotte is het stadium van zijn oogaandoening vergevorderd want op zijn linkeroog is verzoeker al blijvend blind!! Zoals reeds hierboven werd geargumenteed, is er in Jordanië een gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor het medisch profiel van verzoeker. Bijgevolg meent verzoeker dat er ook schending is van artikel 9ter Vwo (...)."

2.2. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012." Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

2.3. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 4 juli 2013 en stelt vast dat "de ziekte" kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 4 juli 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris. Verzoeker geeft dit ook weer in zijn verzoekschrift. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30.10.2012

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 06/09/2012, 07/06/2012 en de bijlage dd. 03/05/2012 en 12/12/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan Morbus Behçet. Deze systemische aandoening met visusdaling houdt evenwel geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke Integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Er bestaat dan ook geen direct gevaar voor een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.5. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing is op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
 - ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
 - ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling
- doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de derde mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste of tweede mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

2.6. Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur van 4 juli 2013 blijkt uitdrukkelijk dat niet op inhoudelijk vlak werd ingegaan op de vraag of de aandoening een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur is immers van oordeel dat de aandoening geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij en dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand noch van een vergevorderd stadium van de ziekte. Hieruit trekt hij de conclusie: *"Er bestaat dan ook geen direct gevaar voor een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft."* Op grond hiervan besluit hij: *"Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."*

De bestreden beslissing verwijst naar dit advies en stelt: *"Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."*

2.7. Deze deducties vindt echter geen steun in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit dit volstaat om deze "uit te sluiten" van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of dat er "dan ook" geen direct gevaar is voor een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft. .

De derde mogelijkheid voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, wordt ten onrechte afhankelijk gesteld van de eerste of tweede mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager.

2.8. Het wordt niet betwist dat verzoekende partij alle nuttige inlichtingen heeft aangereikt zoals bedoeld in artikel 9 ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.9. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en gelet op het gestelde in punt 2.8. kwam het derhalve aan de arts-adviseur toe om ook de kwestie inzake de beschikbaarheid van een adequate behandeling voor de aandoening van verzoekende partij in het land van herkomst op inhoudelijk vlak te betrekken in zijn advies, quod non.

2.10. Verwerende partij kan zich niet dienstig kan verschuilen achter het advies van de arts-adviseur. Het komt de verwerende partij immers toe het gestelde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te respecteren en zo nodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken in dit verband te verrichten. Verwerende partij kan te dezen zowel in de bestreden beslissing als in de nota niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 EVRM en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota en in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. De hogere normen zijn bepalend voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden. Nationale lidstaten vermogen een ruimere bescherming te verstrekken, wat in casu blijkt uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij kan niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.635).

2.11. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet inhoudelijk ingegaan op de kwestie of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die ontwikkeld werden ten opzichte van de bestreden beslissing geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA